

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Joan-Carles Elvira, monjo de Montserrat
15 de gener de 2012
1S 3:3b-10 .19 / 1Co 6:13b-15a .17-20 / Jo 1, 35-42

Davant la Paraula de Déu –per exemple, la que ens acaba de ser proclamada-, molts de nosaltres ens podem sentir com el noi Samuel de la primera lectura. Com ell, no som capaços de comprendre que Déu ens crida perquè vol trobar-se personalment amb nosaltres i comunicar-nos la seva paraula. Aquest podria ser el fil conductor de les lectures d'aquest diumenge: Déu no deixa de cridar-nos perquè l'acollim en les nostres vides, però nosaltres no acabem de reconèixer-lo perquè ningú no ens ha ensenyat a escoltar-lo. Samuel, prototipus a la Bíblia del veritable profeta, va necessitar del sacerdot Elí per aprendre a pregar d'aquesta manera: *Parla, Senyor, que el teu servent t'escolta...*

El cert és que al llarg de la història -en moltes ocasions i de moltes maneres (cf. He 1)- Déu no ha deixat de cridar-nos i poc a poc ha anat trobant persones que han après a reconèixer-lo. La Bíblia recull els testimonis d'aquest diàleg. Algú ha dit que la Bíblia és com una carta que rebem d'un amic estimat en una llengua que dominem poc, cosa que fa que no l'acabem d'entendre, però com que sabem que Déu ens estima no ens desanimem i perseverem, passi el que passi, en l'escolta. Aquesta fidelitat, al llarg dels segles, ha obert el camí a una comunicació de Déu que és pot qualificar de definitiva, quan arribada la plenitud del temps, gràcies a tants fidels oients de la Paraula, Déu ens va parlar en la persona del seu propi Fill i ja no té res més per comunicar (Joan de la Creu; cf. He 1). Jesús és la Paraula de Déu encarnada que, a l'hora que ens revela el misteri de Déu, ens revela igualment el misteri de la persona humana: ni Déu sense l'home, ni l'home sense Déu...

De què ens parlen, doncs, les lectures d'avui? De tot un itinerari d'iniciació a la fe cristiana. Vegem-ho breument. Primer de tot diria que molt probablement no sabem escoltar Déu perquè ningú no ens ha ensenyat primer a estimar el silenci. Per escoltar la Paraula de Déu –o, si voleu, per escoltar Jesús-, ens cal una certa capacitat de recolliment. Si tot és soroll al voltant nostre no es dona la disposició interior adequada per escoltar la Paraula que ressona en el silenci del cor. De manera que podríem establir aquest principi, al meu entendre decisiu, pel que fa a la transmissió de la fe avui: es pot donar interioritat sense fe però no fe cristiana sense interioritat. A continuació, diria que hauríem de perdre la por a endinsar-nos en la lectura de la Bíblia. En això, els nostres germans reformats ens donen un gran exemple. Amb tot, la nostra litúrgia, de manera molt pedagògica -per exemple a través de les lectures bíbliques de les eucaristies-, ens proporciona una selecció ben valuosa de textos bíblics essencials per a la fe. Les comunitats cristianes haurien de promoure més el pas de les celebracions litúrgiques a la pràctica, en un clima de recolliment, de la *lectio divina* individual o en grup.

Arribem després al moment més decisiu en el camí d'iniciació cristiana: el trobament amb Jesús, la Paraula feta carn. Acabat el temps litúrgic del Nadal, l'Església presenta sempre a la nostra meditació el tema del seguiment de Jesús i per fer-ho se serveix dels textos evangèlics de la crida als primers deixebles, enguany en la versió de l'evangelista Joan. Ens hem trobat així amb la gran figura de Joan Baptista, proposada com a prototipus del gran evangelitzador. Ell ens presenta Jesús com l'Anyell de Déu que pren damunt seu allò que a nosaltres ens resulta del tot insuportable...

Joan Baptista: quin testimoni de Jesús més gran! Ell és imatge de l'evangelitzador fidel. No busca protagonismes sinó obrir camins al Senyor i convidar al seu seguiment. L'evangelitzador troba la seva recompensa en la discreció, és a dir, en saber retirar-se un cop el nou deixeble troba Jesús. *Ell ha de créixer, i jo he de minvar*, conclou Joan Baptista en acabar la seva missió. Potser a la nostra Església li manquen profetes i evangelitzadors perquè no hi ha gaires deixebles disposats a minvar. Dic això perquè sovint, en la nostra tasca evangelitzadora, ens hi sentim massa els protagonistes, com si suscitar la fe depengués de nosaltres, i no tenim cura del més decisiu: d'irradiar al nostre voltant l'alegria de ser cristians.

Germans i germanes, la fe és el regal més gran que Déu ha fet als homes. Només creixem en la vida veritable si deixem que Jesús, el Crist, desbarati els nostres plans, les nostres expectatives. Només així s'eixamplen els horitzons del nostre cor i esdevenim veritablement lliures. *¿No sabeu que no sou vostres?*, ens ha recordat sant Pau a la segona lectura. Únicament la presència de l'Esperit Sant en nosaltres és capaç de posar, de manera veritable, les nostres vides al servei de l'Evangelí. L'Eucaristia és el gran signe de la nostra fe. Donem-ne gràcies i no tinguem por de seguir Jesús arreu on vagi: amb Ell al costat les proves ens refermen en la constància i les alegries ens deixen entreveure la felicitat plena que Déu promet.